

съ това, че въ младостта си са е продавалъ на старците, послѣ е правилъ пезевенкликъ, а най-послѣ са е занимавалъ съ шпионство — вѣрховниятъ источникъ на благополучието! Сичките знаятъ, че той е убилъ Друза, живѣе съ неговата вдовица, — само Тиверий не знае това, защото неговиятъ любимецъ го утѣшава съ сѣкакви измислици въ развратътъ. Но скоро, види са, ще да дойде рѣдъ и до Тиверия: любимецътъ ще да испроводи въ Елисейските полета по-напредъ семейството на Германика, послѣ и Тиверия, — ще да заповѣда да го направатъ богъ, а послѣ ще да грабне властта и ние ще да наднеме на очите си предъ новиятъ владика, когото така ежщо съ време ще да помѣстиме на Олимпъ.

Кремуций.

Безъ да та прекъсна, слушахъ азъ твоята рѣчь, но малко разбрахъ отъ нея, защото нищо отъ това азъ не зная и нищо отъ това ма не занимава. Освѣнъ това, ти самъ на себѣ си противорѣчишъ. Ти нѣколко пѣти извиква: Бой са, бой са! а самъ са не боишъ да говоришъ за това, отъ което до толкова трѣба да са боишъ. Отъ това азъ заключавамъ, че да са боя трѣба азъ, а не ти. и затова за мене е по-опасно да слушамаъ, отъ колкото за тебе да говоришъ.

Сатрий.

Кремуций! Приятелю! какво говоришъ ти? Защо така студено отговаряшъ на моята разпаленность? Или тебе ти са не харесва, че азъ, като считамъ себѣ си въ безопасность, като считамъ тебе за честенъ човѣкъ, едвамъ ли не единствениятъ въ Римъ, захоротувахъ съ тебе свободно и излѣхъ завѣтната скжрбъ за отечеството си?... Ахъ, Кремуций! Други би помислилъ, че ти си способенъ да присъединишъ своето почтенно име